

UÇUK MAVİ

Okuldan eve geldiğimde çok yorgundum. Sakin adımlarla eve girdim, kendimi koltuğun üzerine atıp önlüğümün yakasını çıkarmaya çalışırken annem girdi içeri, elinde mektup vardı. Koşarak yanına gidip, elinden aldım, çığlıklar atarak odama girdim. Yatağın üzerine attım kendimi. Az önceki yorgun Fatmagül gitmiş yerine canlı, kanlı, mutlu bir kız gelmişti. Yüksek sesle okumaya başladım. *“Yağmur saçlı kız.”* Ah! Sözlere nasıl başlamıştı. *“Bu hafta mektubumu biraz geç yazdım tedaviye gitmem gerekiyordu. Annem ve ben bayağı yorgunduk ve müsait olup yazamadım küsmedin umarım. Mektubun beni çok duygulandırdı yazdığın öyküyü de çok beğendim.”* Yaşasın! Beğenmişti onun yazdıkları kadar iyi olmasa da bana her hafta yazdığı mükemmel öykülerden bir tane de ben yazmaya çalışmışım. *“Neredeyse mektup göndermeyi iki hafta oldu bunun için sana üzerinde bayağı düşündüğüm ve içerisinde ikimizin de olduğu bir öykü yazacağım umarım beğenirsin.”* Ne! İlk defa böyle bir şey yapıyordu içinde ikimizin de olduğu bir öykü harika olacaktı. Neyse mektubun devamında ise halimi hatırlımı sormuş günlerin nasıl geçtiğini anlatmıştı. Sıra öyküdeydi, içimde hafif bir ürperme hissettim. Neden heyecanlanıyordum bu kadar. Nedeni belliydi aynı yaşta olmamıza rağmen onun kadar hayal gücüm geniş değildi. O kadar güzel öyküler yazıyordu ki sanki başka bir dünya yaratıyordu. En beğendiğim öyküsü tabi ki de altı yaşındayken uçma gibi üstün yeteneğini keşfeden bir erkeğin insanlık için yaptığı güzel şeyleri anlattığı öyküydü, on dört yaşında olup da nasıl bu kadar iyi öykü yazabiliyordu anlamıyorum. Hakkını yemeyeyim kıtlık olan bir köyde aç kalan hayvanların köye inip tüm insanları yemesini anlattığı öyküye de bayılmışım. Neyse yüksek sesle devam ettim.

“Etrafı uzun uzun duvarlarla çevrili bahçeye ilk önce ben, arkamdan da Fatmagül atladı. Kısa ve yavaş adımlarla bahçenin içinde biri var mı diye kontrol ettik. Fatmagül biraz korkuyordu ama ben onun elini tutarak güven vermeye çalıştım. Yerler birkaç saat önce yağan, sonra da yerini ıslıl ıslıl güneşe bırakan yağmurun etkisiyle ıslaktı tıpkı Fatmagül’ün saçları gibi... Birbirimize gülümsedik ve etrafımıza baktığımızda ikimiz de şok olmuştuk, öğle güneşinin vurduğu ağaçlarda elmalar, şeftaliler, incirler kayısılar, erikler parlıyordu. Gözlerimize inanamadık Fatmagül’e döndüm baktım gözlerini ovuşturuyordu. Güneş beline kadar uzanan saçlarının arasından süzülüp güzel yüzünü aydınlatıyordu. Olması gerekenden daha iri ve simsiyah olan gözleri güneşin vurmasıyla ıslıl ıslıl aydınlanan meyvelere baktıkça daha da irileşmişti. Sevinç çığlıkları atmamak için kendimizi zor tutuyorduk. Adamın bu kadar yüksek duvarlar yapmasının nedenini anlamıştık, mahallenin çocukları görüp ağaçlara dalmasınlar diye yapmıştı. Hemen ben elmalara, Fatmagül şeftalilere gitti. Ah ah bu kızın yanaklarının al al olmasının nedenini anlamıştım, üstleri kıpkırmızı olan şeftalileri yemektendi sanırım. Hemen ağacın tepesine tırmandım, bir tane elma kaptım yemeye başladım. Fatmagül üzerinde uçuk mavi elbisesi olduğu için ağaca çıkamamıştı, boyunun uzadığı yerlerden topluyordu. İkişer ikişer alıp ceplerime koyup aşağıya indim. Fatmagül şeftali yemeye devam ediyordu. Birbirimize bakıp gülmeye başladık, kahkahalarımız daha da yükseldi ah çok bağırıştık hemen elimi ağzımın üzerine götürdüm ve kapadım. Arkadan kalın tok bir ses” Kim var orada?” diye bağıyordu, telaşa kapıldık ben Fatmagül’e işaret parmağımı dudaklarımın üzerine götürerek sus işareti yaptım. Tak tak ayak sesleri geliyordu. Allah kahretsin adam geliyordu hemen Fatmagül ile duvarın kenarına gittik, ben iki elimin parmaklarını birbirine kenetleyip avuç içimi açtım ve Fatmagül adını attı, duvardan atlamıştı ama şimdi beni kim kaldıracaktı?” Nasıl yani! Burada bitmiş miydi? Öykünün devamı haftaya yazmıştı, çok merak etmişim. Kahkahalarımı tutamıyordum ne kadar heyecanlı bir işe kalkışmıştık. Hemen elime kağıt kalem alıp ben de cevap yazmaya başladım. Halini hatırlımı sordum ama hala aklım öyküdeydi. Biraz da yarım bıraktığı için

sitem ettim hemencecik karar aldım ve buluşmak istediğimi söyledim. Ben kendi annemle o da kendi annesiyle gelecekti, zaten on dört yaşında olduğumuz için tek başımıza şuradan şuraya gidemezdik. Annelerimiz konuşurken biz de mektuplarımızdan, öykülerimizden konuşur birbirimizi tanımaya çalışırdık. Hiç erkek arkadaşım olmamıştı, sınıfta erkekler vardı ama ben genelde kızlarla oynuyordum ve hiç görmediğim mektup arkadaşım erkekti, adı da Nejat'tı. Mektubu yazdım, ertesi gün okula giderken hemen postaya verdim. Bir an önce cevap atması için geceleri yatarken dua ediyor; öykünün devamını, kendi kendime düşünüp sonunu nasıl bağlayacağını merak ediyordum. Sonunda cevap atmıştı anında odama gittim, mektubu okumaya başladım. Evet kabul etmişti buluşmayı. Hemen anneme söyledim hafta sonu saat birde Kır Ali Deresi'nin yanında bulunan çay bahçesinde buluşacaktık. Annem kabul etti, zaten mektup arkadaşımın olmasını o istemişti ve öğretmenimin de yardımıyla Nejat ile tanışmıştım. Şimdi de buluşacaktık ama günler geçmiyordu. Buluşma günü geldiğinde anneme bir haftada zorla diktirdiğim uçuk mavi elbisemi giydim; saçlarımı ortadan ikiye ayırıp ördüm işte hazırdım, annemde hazırdı ve sonunda çıktık evden. Çay bahçesine girdiğimizde saat bire yirmi vardı. Kapıyı gören bir masaya hemen yerleştik beklerken annem kendine bir çay söyledi, içim kıpır kıpırdı yerimde duramıyordum. Annem gülümseyerek *"Bilseydim bu kadar heyecanlanacağını önceden buluşurduk"* dedi ve o sırada açılan kapıya kaydı gözlerim. Uzun boylu, uzun gür saçları olan bir kadın içeri girdi ve arkasındanda kahverengi pantolonun üzerine aynı renk kareli gömlek ve süveter giymiş olan esmer bir çocuk. Bu Nejat'ın ta kendisiydi. İçeri girer girmez ona karşı bir yakınlık hissettim. Hemen ayağa kalktım. Kadın gülümseyerek ve Nejat'ın elini tutarak yanımıza doğru yaklaştı. *"Fatmagül"* dedi. Bende sıcacık bir gülümsemeye kafamı salladım annesi Nejat'ı yerine oturtmuştu ve kulağına bir şeyler söyledi. Annemler de yan masamıza oturdular. Ne diyeceğimi bilemedim başta, uzun bir süre biraz soğuk konuşsak da birbirimize iyice alışmıştık, güler yüzlü sevecen biriydi. Annemler de bize limonata ve kurabiye sipariş ettiler. Yeniden söze başlayıp *"Öykünü çok beğendim"* dedim. Gülümseyerek *"Beğenmene sevindim senin için daha çok öykü yazacağım"* dedi. Gülümsememe engel olamadım *"Peki öykünün sonunda ne oluyor? "* O da *"Sen nasıl bitmesini istersin"* dedi. Kahkahayı patlatmıştım kahretsin sesim yine yüksek çıkmıştı *"Ben senin de kaçıp kurtulmanı düşündüm"* O da *"Sen öyle diyorsan öyle olsun"* dedi. Anlatmayacaktı sonunu neyse ayrılık vakti gelmişti vedalaştık sıkı sıkı sarılıp öptüm yanaklarından, annemin elinden tutup çay bahçesinden çıkıp yürümeye başladık. Annem *"Nasıldı görüşme?"* dedi. *"İyiymi"* deyip geçiştirdim. Eve gittiğimizde bugün yaşananları düşününce ağlamaya başladım. Nejat o güzel hikayeleri yazan, yaşına göre müthiş hayalleri olan mektup arkadaşımın gözleri görmüyordu. Başta fark edememişim ama uzattığım eli tutmadığı an anladım. Boğazıma bir yumru oturdu ağlamamak için kendimi zor tuttum, o halimi görmediği için biraz rahatlamıştım sanırım. Sonra kendime, ağladığıma, hareketlerime kızdım. Şu zamana kadar onları karanlık, ışığı olmayan, hayal kuramayan insanlar olarak düşündüğüm için bir kez daha kızdım. Geçte olsa anlamıştım ki onların bizden çok büyük, içinde kötülük olmayan, umut dolu, güzel hayalleri barındıran sıcacık bir dünyaları vardı. Öyle olmasa saçlarımın arasında süzülen güneşin aydınlattığı güzel yüzümü nasıl görebilirdi ki.